

vi med problemet. Og det er det, som er det grundlæggende indhold i denne debat, og det er derfor, vi har fremsat et alternativt forslag til det forslag til vedtagelse, som flertallet har fremsat.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Der er nok ikke meget grund til, at jeg involverer mig med hr. Keld Albrechtsen, for vi har så forskellige syn både på USA og på forsvars- og sikkerhedspolitikken, men jeg kan dog ikke dy mig for at anholde påstanden om, at det, *man* vil – og det må jo være de partier, der står bag forespørgslen og vedtagelsen – er at gøre krig til et politisk værktøj.

Jeg roste før hr. Albrechtsens evne til at læse indenad, men han kan altså ikke læse udenad, og han skal ikke digte noget ind i det, som undertegnede har sagt – jeg kan jo kun tale på egne vegne – og som han fortolker på den måde, for det er aldeles uberettiget.

Dels er jeg ude på at være solidarisk med de øvrige europæiske stater og folk og ikke være med på børnebillet i samarbejdet, og dels mener jeg, at styrke er nødvendig og politi er nødvendigt, så længe der findes forbrydere. Så længe der findes diktatorer, som har forbryderiske hensigter, er styrke på vores side nødvendig og fredsbevarende. Det er, hvad vi er ude på, og ikke det, som hr. Albrechtsen tolkede ind i det.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Arne Melchior begynder med at sige, at jeg tolker flertalsforslaget forkert: Det er slet ikke krig, og så slutter han med ganske voldsomt at understrege, at det er politibetjenten, der kommer med skyderen.

Det var nu ikke hr. Melchiors udtryk, men det var jo det billede med skyderen liggende klar, der tegnede sig. Udenrigsministeren og f.eks. hr. Jacob Buksti plejer at have en lidt anden og mere teknisk sprogbrug. De er ikke så direkte som hr. Melchior; de bruger vanskeligt forståelige ord som krisestyring, fredsskabelse og lignende, når de skal omskrive begrebet krig. Men disse ord betyder jo krig, og vi skal jo ikke være blinde for, at det er det, der er realiteten. Hr. Melchior siger det i virkeligheden bare mere rent ud og direkte.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Når vi nu endelig er inde på denne allegori, skal jeg minde hr. Keld Albrechtsen om noget, som jeg har oplevet, men som hr. Albrechtsen kun har læst om: Der var en dag i 1940, hvor vi ikke havde skyderen i hånden, og hvor resultatet blev en dyb nedværdigelse af danskheden. Og på den måde vil jeg godt have skyderen i hånden, ja.

Jeg hører ellers til dem, der sige: Aldrig mere en 9. april!

Det ved jeg godt ikke er forestående. Men politibetjenten er befolkningens ven og ikke befolkningens modstander. Han er forbyrdens modstander, og han har en revolver og har ordre om, hvornår han ikke må benytte den.

Nu har vi haft atomvåben her i alle de mange år, og der er ikke kastet nogen i de sidste 50 år – heldigvis. Så det er ikke noget med løsgående, skydegale mennesker. Det er ansvarlig sikkerhedspolitik, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, hr. Melchior udmærket godt ved, at hvis man den 9. april havde gjort, ligesom man gjorde i den fortvivlede krig i 1864, hvor der faldt 4.000 mennesker – 4.000 danskere på Dybbøl Skanser – uden noget som helst formål, at sådan var det også gået, hvis man havde kæmpet i Sønderjylland den 9. april. Men det er en lang diskussion. Lad den ligge i den her sammenhæng.

Jeg hæfter mig bare ved, at hr. Melchior siger, at politimanden er befolkningens ven. Jeg tror, hr. Melchior må give mig ret i, at de, som blev dræbt af de bomber, der faldt over Bagdad f.eks., opfattede ikke disse bomber som deres venner. Det tror jeg, hr. Melchior helt umiddelbart kan forstå. Hvis man får bomber i hovedet, er det lidt svært at opfatte det, der kommer ned fra himlen, som venner.

Kim Behnke (FP):

Siden begyndelsen af april 1974 har det været Fremskridtspartiets politik og opfattelse, at dansk forsvars- og sikkerhedspolitik lå bedst og ligger bedst i NATO-regi. Vi har gennem de mange år, der er gået, konstant, utvetydigt bakket op om NATO-samarbejdet og det danske medlemskab, også i de trange år i 1980'erne, hvor det pacifistiske flertal i Folketingssalen gang på gang forsøgte med vedtagelse af dags-